A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2023. december 14.*

„Fellebbezés – Intézményi jog – Az Európai Parlament képviselői – Az Európai Parlament eljárási szabályzata – Magatartási szabályok – A 10. cikk (3) bekezdése – Transzparensek parlamenti üléseken való felmutatására vonatkozó tilalom – A Parlament elnökének szóbeli intézkedése, amely a képviselők számára megtiltja, hogy a pulpitusukon nemzeti zászlót helyezzenek el – Megsemmisítés iránti kereset – EUMSZ 263. cikk – A »megtámadható jogi aktus« fogalma”

A C-767/21. P. sz. ügyben,

Jérôme Rivière (lakóhelye: Nizza [Franciaország]),

Dominique Bilde (lakóhelye: Lagarde [Franciaország]),

Joëlle Mélin (lakóhelye: Aubagne [Franciaország]),

Aurélia Beigneux (lakóhelye: Hénin-Beaumont [Franciaország]),

Thierry Mariani (lakóhelye: Párizs [Franciaország]),

Jordan Bardella (lakóhelye: Montmorency [Franciaország]),

Jean-Paul Garraud (lakóhelye: Libourne [Franciaország]),

Jean-François Jalkh (lakóhelye: Gretz-Armainvilliers [Franciaország]),

Gilbert Collard (lakóhelye: Marseille [Franciaország]),

Gilles Lebreton (lakóhelye: Montivilliers [Franciaország]),

Nicolaus Fest (lakóhelye: Berlin [Németország]),

Gunnar Beck (lakóhelye: Neuss [Németország]),

Philippe Olivier (lakóhelye: Draveil [Franciaország])

(képviseli őket: F. Wagner avocat)

fellebbezőknek

* Az eljárás nyelve: francia.

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. december 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Parlament** (képviselik: N. Lorenz és Lukácsi T., meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Jürimäe tanácselnök, N. Piçarra (előadó), M. Safjan, N. Jääskinen és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: T. Ćapeta,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. február 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésükkel Jérôme Rivière, Dominique Bilde, Joëlle Mélin, Aurélia Beigneux, Thierry Mariani, Jordan Bardella, Jean Paul Garraud, Jean-François Jalkh, Gilbert Collard, Gilles Lebreton, Nicolaus Fest, Gunnar Beck és Philippe Olivier európai parlament képviselők az Európai Unió Törvényszéke 2021. október 6-i Rivière és társai kontra Parlament ítéletének (T-88/20, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:664) a hatályon kívül helyezését kérik, amellyel a Törvényszék mint elfogadhatatlant elutasította a Parlament elnöke által meghozott, 2020. január 13-i szóbeli intézkedés megsemmisítése iránt indított keresetüket, amely intézkedésével a Parlament elnöke megtiltotta a képviselőknek, hogy pulpitusukon nemzeti zászlót helyezzenek el (a továbbiakban: vitatott intézkedés).

Jogi háttér

2 Az Európai Parlament eljárási szabályzatának (9. parlamenti ciklus – 2019–2024) (a továbbiakban: eljárási szabályzat) „A képviselők pénzügyi érdekeltségei és magatartási szabályok” című 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A képviselők magatartását kölcsönös tiszteletnek kell jellemeznie, annak a Szerződésekben és különösen az Alapjogi Chartában meghatározott értékeken és elveken kell nyugodnia. […]

(2) A képviselők nem akadályozhatják a parlamenti munka zökkenőmentes végzését, a biztonság és rend fenntartását a Parlament épületeiben vagy a Parlament berendezéseinek működését.

(3) A képviselők nem zavarhatják meg a rendet az ülésteremben, és tartózkodniuk kell a nem megfelelő magatartástól. A képviselők nem mutathatnak fel transzparenseket.

[…]”

3 Az eljárási szabályzat „Felszólalási idő felosztása és a felszólalók listája” című 171. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A felszólalási időt a vita [első] részében az alábbi feltételek szerint kell felosztani:

a) a felszólalási idő első részét a képviselőcsoportok között egyenlő arányban kell felosztani;

b) a második részt a képviselőcsoportok között tagjaik összlétszáma arányában osztják el;

c) a független képviselők részére együttes felszólalási időt kell megállapítani, amely az a) és b) pontoknak megfelelően a képviselőcsoportok számára megállapított hányadon alapul;

d) a plenáris ülésen a felszólalási idő felosztása során figyelembe kell venni azt, hogy a fogyatékossággal élő képviselőknek hosszabb időre lehet szüksége a felszólaláshoz.”

4 Az említett szabályzatnak az „Azonnali intézkedések” című 175. cikkének (1)–(3) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az Elnök a 10. cikk (3) vagy (4) bekezdésében meghatározott magatartási szabályokat megsértő képviselőt rendreutasítja.

(2) Ismételt szabálysértés esetén az Elnök a képviselőt ismét rendreutasítja, és a rendreutasítás ténye rögzítésre kerül az ülés jegyzőkönyvében.

(3) Ha a szabálysértés folytatódik, vagy ha újabb szabálysértésre kerül sor, akkor az Elnök megvonhatja a képviselőtől a szót és az ülés hátralévő részére az ülésteremből kizárhatja. […]”

A jogvita előzményei

5 A jogvitának a megtámadott ítélet 1–3. pontjában ismertetett előzményei a következőképpen foglalhatók össze.

6 A 2020. január 13-i plenáris ülésen a Parlament elnöke az eljárási szabályzat 10. cikkének (3) bekezdése alapján a rend ülésteremben való fenntartásának biztosítására szóbeli intézkedéseket hozott, ezek között került sor a vitatott intézkedésre is.

7 A 2020. január 29-i és 30-i plenáris üléseken az ezen üléseket vezető alelnökök megismételték a vitatott intézkedést.

A Törvényszékhez benyújtott kereset és a megtámadott ítélet

8 A Törvényszék Hivatalához 2020. február 13-án benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők keresetet indítottak a vitatott intézkedés megsemmisítése iránt.

9 Keresetük alátámasztása érdekében négy jogalapra hivatkoztak. Az első jogalap két részből állt, az első rész az eljárási szabályzat 10. cikkének megsértésén és elferdítésén, a második az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésének megsértésén alapult. A második jogalap a jogbiztonság elvének a megsértésén, a

harmadik a hatáskörrel való visszaélésen, a negyedik pedig az egyenlő bánásmód, a törvényesség, a megfelelő ügyintézés, a *fumus persecutionis* és a képviselők véleménynyilvánítási szabadságának megsértésén alapult.

10 A Parlament válaszul elsődlegesen a kereset elfogadhatatlanságával kapcsolatos kifogást emelt, amelyet egyrészt az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktus hiányára, másrészt a fellebbezők kereshetőségi jogának hiányára, harmadrészt pedig az eljáráshoz fűződő érdekük hiányára alapított. Másodlagosan a Parlament arra hivatkozott, hogy a kereset megalapozatlan.

11 A Törvényszék helyt adott az EUMSZ 263. cikk értelmében vett megtámadható aktus hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogásnak.

12 A Törvényszék a megtámadott ítélet 38. pontjában megállapította, hogy a felek beadványaiból következően a vitatott intézkedés az eljárási szabályzat 10. cikkének (3) bekezdésén alapuló, képviselőknek címzett – nemzeti zászlók pulpitusukra való kihelyezésére vonatkozó – tilalom volt. Ezzel összefüggésben pontosította, hogy bár a fellebbezők hivatkoztak az említett intézkedést be nem tartó képviselők felszólalási jogának megvonására is, semmi nem támasztja alá, hogy az intézkedés a nemzeti zászlók kihelyezésére vonatkozó tilalmon túl másra is kiterjedt volna.

13 A Törvényszék ezen ítélet 42–44. pontjában megjegyezte, hogy a tagállamok közös parlamentáris hagyományain alapuló eljárási szabályzat értelmében a képviselők „felszólalás útján nyilvánítják ki véleményüket”. Hozzátette, hogy e szabályzat, azon kívül, hogy lehetővé teszi, hogy a képviselők plenáris ülésenként egy alkalommal, legfeljebb 200 szó terjedelmű írásos nyilatkozatot nyújtsanak be, „nem biztosít a vitában részt vevők számára semmilyen más eszközt véleményük kifejezésére”. A Törvényszék álláspontja szerint a képviselők véleménynyilvánítási eszközeire vonatkozó, így megállapított korlátozás célja a képviselők egyenlő jogainak és következésképpen a parlamenti munka zökkenőmentes végzésének biztosítása. Ezt a kettős célt szolgálja az említett eljárási szabályzat 171. cikkének (4) bekezdése is, amely pontos kritériumokat határoz meg a felszólalási idő képviselők közötti felosztására vonatkozóan.

14 A megtámadott ítélet 45. és 48. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy „egy kép vagy tárgy a benne rejlő szimbólum vagy az általa közvetített üzenet révén kétségtelenül a véleménynyilvánítás eszközeként szolgálhat, és így lehetőséget biztosíthat az azt használó képviselők számára, hogy felszólalási idejükön kívül fejezzék ki és védjék meg politikai meggyőződésüket” a Parlament plenáris ülésein. A Törvényszék megítélése szerint a jelen ügyben a fellebbezők által a pulpituson elhelyezett zászló „egy politikai csoportosulás egyfajta hadijelvényévé, és a csoportosulás által képviselt ügy szimbólumává” vált. Ezen ítélet 49. pontjában továbbá megállapította, hogy „egy konkrét tagállam zászlajának a megválasztott európai parlamenti képviselő pulpitusára való kihelyezése nem egyeztethető össze [e] képviselő képviselői feladataival”, amint azt többek között az EUSZ 14. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 22. cikk (2) bekezdése meghatározza.

15 A Törvényszék továbbá az említett ítélet 50. pontjában megállapította, hogy tekintettel a fellebbezők által a nemzeti zászlóhoz kapcsolt funkcióra, az a pulpitusra ily módon kihelyezve „nem más, mint a vélemény kinyilvánítására vagy közlésére szolgáló eszköz”, amely nem különbözik az eljárási szabályzat 10. cikkének (3) bekezdésében foglalt „transzparensek” fogalom alá, vagy az e rendelkezés különböző nyelvi változataiban szereplő, e kifejezésnek megfelelő fogalmak alá tartozó tárgyaktól.

16 Ezen indokok összességére tekintettel a Törvényszék a megtámadott ítélet 51. és 52. pontjában megállapította, hogy a fellebbezők magatartása alkalmas volt a parlamenti munka megfelelő végzésének megzavarására, az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozik, valamint hogy a vitatott intézkedés „a Parlament munkájának belső szervezésére vonatkozott”, és nem váltott ki olyan joghatásokat, amelyek – a fellebbezők jogi helyzetének jelentős módosítása révén – hátrányosan érinthették azokat a feltételeket, amelyek között a fellebbezők parlamenti képviselői mandátumukat gyakorolják. A vitatott intézkedés ezért nem minősült az EUMSZ 263. cikk alapján megtámadható aktusnak.

17 A Törvényszék ezért a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

A felek kérelmei

18 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– nyilvánítsa a keresetet elfogadhatónak;

– semmisítse meg a vitatott intézkedést, és

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

19 A Parlament a fellebbezés elutasítását kéri, valamint azt, hogy a fellebbezőket kötelezzék a költségek viselésére.

A fellebbezésről

A fellebbezés elfogadhatóságáról

20 A Parlament arra hivatkozik, hogy a fellebbezés nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzatának 168. cikkében foglalt elfogadhatósági feltételeknek, mivel nem jelöli meg pontosan az előterjesztett jogalapok alátámasztására szolgáló jogi érveket, amely jogalapok semmilyen jogi érvelést nem tartalmaznak.

21 E tekintetben az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt pontjait, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlannak minősül (2021. november 23-i Tanács kontra Hamász ítélet, C-833/19 P, EU:C:2021:950, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 A fellebbezés azonban lehetővé teszi két jogalap egyértelmű azonosítását, amelyekkel a fellebbezők egyrészt azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 38. pontjában elferdítette a tényeket, és azok jogi minősítése is téves volt, másrészt pedig azt, hogy ezen ítélet

41–50. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a Bíróság eljárási szabályzata 10. cikke (3) bekezdésének értelmezését illetően. A Parlament válaszbeadványából egyébiránt kitűnik, hogy képes volt arra, hogy e jogalapok lényegét megértse, és azokra érdemben válaszoljon.

23 E körülmények között megállapítható, hogy a fellebbezés minden egyes jogalapja tekintetében kellő pontossággal megjelöli a megtámadott ítélet kifogásolt pontjait, és kifejti azokat az indokokat, amelyek miatt a fellebbezők szerint e pontok téves jogalkalmazáson alapulnak, ami következésképpen lehetővé teszi a Bíróság számára a jogszerűség felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörének gyakorlását.

24 A jelen fellebbezést ezért elfogadhatónak kell nyilvánítani.

A fellebbezés érdeméről

Az első jogalapról

– *A felek érvei*

25 Első jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 38. pontjában elferdítette a tényeket, és azok jogi minősítése is téves volt, mivel a Törvényszék nem állapította meg, hogy a vitatott intézkedés a gyakorlatban a képviselők felszólalási jogának megvonását eredményezte, és ennélfogva jelentősen módosította a mandátum gyakorlásának feltételeit azon képviselők esetében, akik a 2020. január 29-i és 30-i plenáris üléseken megtagadták a nemzeti zászlók eltávolítását a pulpitusukról.

26 A Parlament álláspontja szerint az első jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

27 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdéséből és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy a fellebbezés csak jogkérdésekre terjed ki, és ezért kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel a tények és a bizonyítékok megállapítására és értékelésére. Ez az értékelés tehát – feltéve, hogy nem az utóbbiak elferdítéséről van szó – nem jogkérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kell vizsgálnia (2019. július 10-i VG kontra Bizottság ítélet, C-19/18 P, EU:C:2019:578, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 A bizonyítékok elferdítése akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik. Az elferdítésnek nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. Amennyiben a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék elferdítette a bizonyítékokat, pontosan meg kell jelölnie az általa állítólagosan elferdített bizonyítékokat, és bizonyítania kell azokat az értékelési hibákat, amelyek megítélése szerint a Törvényszéket ehhez az elferdítéshez vezették (2015. december 3-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-280/14 P, EU:C:2015:792, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A keresetlevélből azonban egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbezők Törvényszékhez benyújtott kérelme csak a vitatott intézkedés megsemmisítésére terjedt ki, amely kizárólag a nemzeti zászlók pulpitusra való kihelyezésének szóbeli megtiltását foglalta magában. A fellebbezők azokat a későbbi intézkedéseket, amelyekkel a 2020. január 29-i és 30-i plenáris üléseken megvonták tőlük a felszólalási jogot, a Törvényszék előtt nem támadták meg. E körülmények között a fellebbezők nem hivatkozhatnak arra, hogy a Törvényszék ítélete a tények elferdítésén és téves jogi minősítésén alapul.

30 Mindazonáltal hozzá kell tenni, hogy a megtámadott ítélet 38. pontjában a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy bár a fellebbezők hivatkoztak a vitatott intézkedést be nem tartó képviselők felszólalási jogának megvonására is, semmi nem támasztja alá, hogy ez az intézkedés „az eljárási szabályzat 10. cikkének (3) bekezdésén alapuló, a nemzeti zászlók pulpitusra való kihelyezésére vonatkozóan a parlamenti képviselőknek címzett tilalmon túl másra is kiterjedt volna”.

31 Ennélfogva a Törvényszék a tények elferdítése és téves jogi minősítése nélkül állapította meg, hogy a vitatott intézkedés csupán arra irányult, hogy a képviselői pulpitusokra kihelyezett nemzeti zászlók onnan lekerüljenek, ugyanakkor nem konkrétan ezen intézkedésből következett az érintett képviselők felszólalási jogának megvonása a 2020. január 29-i és 30-i plenáris üléseken.

32 Következésképpen az első jogalap nem megalapozott, és ezért azt el kell utasítani.

A második jogalapról

– *A felek érvei*

33 Második jogalapjukkal a fellebbezők arra hivatkoznak, hogy a Törvényszék megállapításai a megtámadott ítélet 41–50. pontjában az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének „jogi és ténybeli szempontból való megsértésén és elferdítésén”, valamint „nyilvánvaló mérlegelési hibán” alapulnak, és a Törvényszék ezért jutott arra a megállapításra ezen ítélet 52. pontjában, hogy a vitatott intézkedés a Parlament munkájának belső szervezésére vonatkozott, ahhoz nem fűződtek olyan joghatások, amelyek érinthették azokat a feltételeket, amelyek között a fellebbezők képviselői mandátumukat gyakorolják, és ezért az intézkedés nem minősül az EUMSZ 263. cikk szerinti megtámadható aktusnak.

34 E tekintetben a fellebbezők először is azt állítják, hogy a nemzeti „zászlók” nem tartoznak az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének hatálya alá, amely csupán „transzparensekre” utal. A Törvényszéknek igazolnia kellett volna, hogy a nemzeti zászló az e rendelkezés szerinti „transzparensnek” minősül, és csak ezt követően vizsgálhatta volna, hogy egy ilyen zászló képviselők általi felhasználása zavarja-e az ülésteremben a rendet, vagy hogy a képviselők olyan nem megfelelő magatartásának minősül-e, amely alkalmas a parlamenti munka zökkenőmentes végzésének veszélyeztetésére.

35 Ezzel kapcsolatban a fellebbezők előadják, hogy a francia változatban szereplő „banderoles” és „bannières” fogalmakat azok általános francia nyelvű jelentésének megfelelően kell meghatározni, úgy, ahogyan azt a Dictionnaire de l’Académie française szolgálata által elfogadott, két fellebbező kérdésére válaszul megküldött 2020. február 20-i levélben foglalt állásfoglalás rögzíti.

36 A fellebbezők azt állítják továbbá, hogy a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 50. pontjában nem kellett volna figyelembe vennie az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének különböző nyelvi változatait annak megállapítása során, hogy a szóban forgó „nemzeti zászlók” e rendelkezés értelmében „transzparenseknek” minősülnek-e. A Törvényszék ezen ítéleti megállapításával megsértette a 2013. május 13-i 517/2013/EU tanácsi rendelettel (HL 2013. L 158., 1. o.) módosított, az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 1. cikkét, amely úgy rendelkezik, hogy a francia nyelv az Európai Unió intézményeinek egyik hivatalos nyelve és munkanyelve. A szóban forgó kifejezéseket tehát a francia képviselők vonatkozásában csak a francia nyelvű jelentés alapján lehetett volna értelmezni.

37 Másodszor, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatát, amely a „transzparensek” felmutatását tiltja, nem pedig a „zászlókét”. Következésképpen a Törvényszék tévesen kezelte a képviselők pulpitusára „kihelyezett kisméretű zászlót” a „transzparensek” felmutatásával azonosan, noha semmiképpen nem arról volt szó, hogy a fellebbezők „állandóan és mindenhol” nemzeti zászlókat mutattak volna fel.

38 Harmadszor, a Törvényszék elmulasztotta az eljárási szabályzat 10. cikke (2) és (3) bekezdésének rendszertani elemzése keretében megvizsgálni, hogy a vitatott intézkedés arra irányult-e, hogy orvosolja azt a zavart, amelyet a kihelyezett zászlók a parlamenti munkában vagy az ülések rendjében és biztonságában esetleg okoztak. Nem fejtette tehát ki azokat az indokokat, amelyek alapján a nemzeti zászló képviselői pulpitusra való kihelyezése nem megfelelő magatartásnak minősül.

39 Negyedszer, a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 43–45. pontjában megállapította, hogy a vitatott intézkedés a képviselők egyenlő jogainak biztosítására irányul, és az az eljárási szabályzat 10. cikke alapján meghozható, holott ezt a célt ezen eljárási szabályzat 171. cikke szolgálja.

40 Ötödször, a fellebbezők álláspontja szerint „a [parlamenti] képviselőket mindenekelőtt saját országuk állampolgárai választják, nemzeti listák alapján, az egyes [tagállamok] által meghatározott keretek között”. Az a körülmény, hogy más tagállamok állampolgárait is fel lehet venni e listákra, és szavazhatnak az adott tagállamban, nem szünteti meg „a szavazásnak ezt a nemzeti jellegét”. Végül, a „nemzeti hovatartozás” kinyilvánítása az EUSZ 4. cikk (2) bekezdéséből is következik. Következésképpen – ellentétben a Törvényszék által tett, a megtámadott ítélet 49. pontjában szereplő megállapítással – az, hogy egy parlamenti képviselő pulpitusán kint van egy nemzeti zászló, nem összeegyeztethetetlen e képviselő Szerződésekben meghatározott képviselői feladataival, és nem alkalmas arra sem, hogy megzavarja a parlamenti munka zökkenőmentes végzését.

41 A Parlament álláspontja szerint a második jogalap nyilvánvalóan megalapozatlan.

– *A Bíróság álláspontja*

42 Második jogalapjukkal a fellebbezők lényegében azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 41–50. pontjában tévesen értelmezte az eljárási szabályzat 10. cikkének (3) bekezdését. Álláspontjuk szerint e rendelkezés alapján a vitatott intézkedés nem hozható meg, mivel a nemzeti zászlók nem tartoznak a hatálya alá. E körülmények között az ilyen intézkedés – a

fellebbezők jogi helyzetének jelentős módosítása révén – hátrányosan érintheti azokat a feltételeket, amelyek között képviselői mandátumukat gyakorolják, és ebből következően az EUMSZ 263. cikk szerinti megtámadható aktusnak minősül.

43 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk értelmében „megtámadható jogi aktusnak” minősül az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok által elfogadott valamennyi olyan rendelkezés, függetlenül a formájától, amely kötelező joghatások kiváltására irányul (2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31. pont; 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Annak megállapításához, hogy a vitatott intézkedés kivált-e kötelező joghatásokat, a jogi aktus lényegét kell figyelembe venni, és e hatásokat olyan objektív kritériumok alapján kell megítélni, mint az említett aktus tartalma, adott esetben figyelembe véve az elfogadásának körülményeit, valamint az azt elfogadó intézmény hatáskörét (lásd ebben az értelemben: 2018. február 20-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32. pont; 2020. július 9-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet, C-575/18 P, EU:C:2020:530, 47. pont).

45 Emlékeztetni kell arra, hogy a vitatott intézkedés esetében a nemzeti zászlók képviselői pulpitusra való kihelyezésére vonatkozó szóbeli tilalomról van szó, és annak meghozatalára az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondata alapján került sor, amely úgy rendelkezik, hogy „[a] képviselők” a parlamenti üléseken „nem mutathatnak fel transzparenseket”. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 71. pontjában rámutatott, e rendelkezés közvetlenül alkalmazandó, anélkül hogy végrehajtási intézkedésekre lenne szükség.

46 Annak megállapítása érdekében, hogy a Törvényszék – amint arra a fellebbezők hivatkoznak – tévesen alkalmazta-e a jogot az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdése második mondatának értelmezése során, nemcsak e rendelkezés szövegét, hanem kontextusát, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi, amint azt a megtámadott ítélet 40. pontja is felidézi (2023. szeptember 28-i Gargždų geležinkelis ítélet, C-671/21, EU:C:2023:709, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az uniós jog egyes rendelkezései egységes értelmezésének és alkalmazásának szükségessége kizárja, hogy azokat elszigetelten, valamelyik nyelvi változatukban vizsgálják, ellenben megköveteli, hogy azokat azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel értelmezzék, amelynek az a részét képezi (lásd ebben az értelemben: 1977. október 27-i Bouchereau ítélet, 30/77, EU:C:1977:172, 14. pont; 2022. szeptember 15-i Minister for Justice and Equality [Uniós polgár harmadik országbeli állampolgár unokatestvére] ítélet, C-22/21, EU:C:2022:683, 20. pont).

48 A Törvényszék tehát a megtámadott ítélet 50. pontjában helyesen vette figyelembe az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdése második mondatának a francia nyelvi változattól eltérő nyelvi változatait annak megállapítása érdekében, hogy a nemzeti zászlók az e rendelkezés szerinti „transzparensnek” minősülnek-e. Egyébiránt a fellebbezők állításaival ellentétben a Törvényszék ezzel egyáltalán nem sértette meg az 517/2013 rendelettel módosított 1. tanácsi rendelet 1. cikkét, amely csupán felsorolja az uniós intézmények hivatalos nyelveit és munkanyelveit.

49 Ami azt a kérdést illeti, hogy a „transzparensek” felmutatására vonatkozó, az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatában foglalt tilalom kiterjed-e a nemzeti zászlókra is, a Törvényszék a megtámadott ítélet 50. pontjában rámutatott arra, hogy a francia „banderoles” és „bannières” kifejezések e rendelkezés más nyelvi változataiban használt megfelelői általában olyan, gyakran textilből készült, esetleg farúdra erősített tárgyakra utalnak, amelyekre többek között politikai szlogeneket, jelmondatot, vagy valamilyen politikai felhívást vagy célkitűzést tartalmazó nyilatkozatot írnak. A Törvényszék tehát megalapozottan juthatott arra a megállapításra ugyanezen 50. pontban, hogy a jelen ügyben a fellebbezők által a nemzeti zászlóhoz kapcsolt funkcióra tekintettel e zászlót a transzparensekkel azonos véleménynyilvánítási vagy kommunikációs eszköznek lehet tekinteni.

50 Ezt az értelmezést az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdése második mondatának szövegösszefüggéseiből és céltételezéséből következő tényezők is megerősítik.

51 Amint ugyanis arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 42–44. pontjában rámutatott, az eljárási szabályzatban a parlamenti tevékenységet jellemző szóbeli vita hagyománya tükröződik. E szabályzat általános rendszeréből kitűnik, hogy a képviselők véleményüket felszólalás útján fejezik ki, és főszabály szerint nem rendelkeznek semmilyen más véleménynyilvánítási eszközzel. Ebben az összefüggésben az eljárási szabályzat – 175. cikkével együttesen értelmezett – 10. cikke (3) bekezdésének második mondata korlátozza a képviselők felszólalási időn kívüli véleménynyilvánítási eszközeit, annak érdekében, hogy biztosítsa egyrészt a képviselők egyenlő jogait, másrészt az ülésterem rendjét.

52 Következésképpen – a fellebbezők állításával szemben – a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbezők az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondata értelmében véve transzparenseket mutattak fel, amikor a pulpitusukon nemzeti zászlót helyeztek el. A képviselők szóban forgó cselekményét ugyanis az ilyen módon a zászlóhoz kapcsolt politikai funkcióra tekintettel a politikai vélemény kifejezésének kell tekinteni ugyanúgy, mint az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatában említett „transzparensek” felmutatását.

53 A fellebbezők azon érvelését illetően, amely szerint a Törvényszék tévesen elmulasztotta kifejteni azokat az indokokat, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy e nemzeti zászlók kihelyezése zavarja az ülésterem rendjét, és a képviselők nem megfelelő magatartásának minősül, elegendő megállapítani, hogy az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatában előírt tilalom nem függ annak konkrét bizonyításától, hogy ez a cselekmény zavarja a parlamenti munka zökkenőmentes végzését.

54 Ami a fellebbezők azon érvelését illeti, amely szerint a Törvényszék tévesen értelmezte akként az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatát, hogy e rendelkezés célja, hogy a felszólalási idő tekintetében fenntartsa a képviselők közötti egyenlőséget, elegendő rámutatni arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 44. pontjában helyesen állapította meg, hogy e rendelkezésnek – e szabályzat 175. cikkével együttesen értelmezve – az a célja, hogy biztosítsa a képviselők egyenlő jogait az őket megillető véleménynyilvánítási eszközök, és így – tekintettel arra, hogy a képviselők véleményüket főszabály szerint felszólalás útján fejezik ki – a felszólalási idejük tekintetében.

55 Végül, ami a fellebbezők azon érvelését illeti, hogy az EUSZ 4. cikk (2) bekezdésében biztosított nemzeti identitás tiszteletben tartásához való jog alapján joguk van ahhoz, hogy pulpitusukra kitegyenek egy kisméretű nemzeti zászlót, elöljáróban meg kell jegyezni, hogy e rendelkezés – a

fellebbezők állításával ellentétben – nem tartalmaz a „nemzeti hovatartozásra” vonatkozó hivatkozást. Ezzel szemben az említett rendelkezés alapján az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak a Szerződések előtti egyenlőségét, valamint nemzeti identitását, amely elválaszthatatlan része azok alapvető politikai és alkotmányos berendezkedésének, és tiszteletben tartja az alapvető állami funkciókat.

56 Egyébiránt a Parlament tagjai az uniós polgárokat képviselik, amint az az EUSZ 10. cikk (2) bekezdéséből és az EUSZ 14. cikk (2) bekezdéséből, valamint az EUMSZ 22. cikk (2) bekezdéséből kifejezetten következik, még akkor is, ha tagállami szinten összeállított listákról választják meg őket. A képviseleti demokrácia elvével összhangban, amelyen az EUSZ 10. cikk (1) bekezdése értelmében az Unió működése alapul, a Parlament összetétele hűen és teljes mértékben tükrözi az uniós polgárok közvetlen és általános választójog alapján meghozott, arra vonatkozó döntésének a szabad kifejezését, hogy e polgárok az adott jogalkotási ciklus során mely személyek által kívánják képviseltetni magukat (lásd ebben az értelemben: 2019. december 19-i Junqueras Vies ítélet, C-502/19, EU:C:2019:1115, 83. pont).

57 Ebből következik, hogy – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában helyesen megállapította – a tagállami zászlók választott parlamenti képviselők pulpitusára való kihelyezése nem egyeztethető össze e képviselők Szerződésekben meghatározott képviselői feladataival, amely Szerződésekre az eljárási szabályzat 10. cikkének (1) bekezdése kifejezetten hivatkozik.

58 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a vitatott intézkedéshez nem fűződnek olyan joghatások, amelyek a fellebbezők jogi helyzetének jelentős módosítása révén érinthették azokat a feltételeket, amelyek között a fellebbezők képviselői mandátumukat gyakorolják, mivel ezen intézkedés hatásai nem haladják meg azokat a hatásokat, amelyek az eljárási szabályzat 10. cikke (3) bekezdésének második mondatában előírt tilalomhoz fűződnének.

59 A Törvényszék tehát nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 52. pontjában megállapította, hogy a vitatott intézkedés nem minősül megtámadható aktusnak.

60 Következésképpen a második jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

61 A fenti indokok összességére tekintettel a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

62 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

63 A fellebbezőket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeik, valamint a Parlament részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság Jérôme Rivière-t, Dominique Bilde-et, Joëlle Mélint, Aurélia Beigneux-t, Thierry Marianit, Jordan Bardellát, Jean-Paul Garraud-t, Jean-François Jalkh-ot, Gilbert Collard-t, Gilles Lebretont, Nicolaus Festet, Gunnar Becket és Philippe Olivier-t kötelezi saját költségeiken felül az Európai Parlament részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások